

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. Пловдив, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б.Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Д.Ангелов
като разгледа докладваното от Милена Б.Рангелова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600340 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава 21-ва НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адв. Д. Я., защитник на подс. П. Ц. П., срещу присъдата № 15/23.06. 2022г. по в.н.о.х.д. № 694/21г. по описа на ОС-Хасково, с която той е осъден на 17 години лишаване от свобода за престъпление по чл.116 ал.1 т. 6, пр.2 и пр.3 вр. чл.115 от НК, при „строг“ първоначален режим.

С жалбата, която е депозирана в срок, се възразява по отношение възприетата квалификация и наложеното наказание. Препраща се към подкрепящата искането за преквалифициране по чл. 124, ал. 1 НК или по чл. 115 НК аргументация, изложена пред окръжния съд. Алтернативно, ако ПАС не възприеме тезата за по-леко наказателноправно окачествяване на деянието, се настоява за по-малък срок на наказанието лишаване от свобода. Без да се конкретизира претендираното намаляване, се изброяват смекчаващите обстоятелства, които отчетливо превалирали спрямо отежаващите обстоятелства.

При пренията адв. Я. повтори становището си относно приложимата правна квалификация, както и искането за смекчаване на наказанието – в санкционната амплитуда на нормата на чл. 124 НК. Ако съдът не възприеме тезата за непредпазливо престъпление, се предлага преквалифициране по чл. 115 НК и определяне на наказанието в санкционната рамка, очертана в тази норма. Ако потвърди присъдата в частта относно правната квалификация, настоява за индивидуализиране на наказанието към установения в нормата на чл. 116 НК минимум, като обръща внимание на смекчаващите обстоятелства и обосновава становище, че били съществени и многобройни. Неговият доверител се присъедини към изложените съображения и искане за по-леко наказание.

Прокурорът от АП-Пловдив синтезира аргументите в подкрепа на възприетото от първата инстанция правно окачествяване на деянието и се солидаризира с неговия санкционен избор. В тази връзка намери жалбата за изцяло неоснователна и предложи да бъде отхвърлена.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и съображенията на първата инстанция и на страните, прие, че въззивната жалба не е основателна.

Въз основа на събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, изброени в мотивите на присъдата, и на експертизите, хасковският съд е приел следната фактическа обстановка:

Подсъдимият П. Ц. П. е роден в гр. Б., а последният му регистриран адрес е в гр. Р.. Той е българин, бълг. гражданин. Не е женен. Осъждан е няколко пъти за умишлени престъпления от общ характер – закана с убийство, кражби и управление на МПС след употреба на алкохол, като през 1997г., 2005г. и 2007г. е търпял ефективно наказания лишаване от свобода.

Няколко години преди 2019 година П. работел в строителството в България и в Германия. Пребивавал в различни градове на страната. В последните месеци на 2019 година отседнал в общежитие в гр. Д., тъй като имал колеги в града, а и търсел работа.

През това време се запознал с Д.Т.Т., която живеела на ул. “Б.” № 28 в същия град. Домът на Т. представлявал двуетажна къща-близнак с прилежащо дворно място. Къщата била собственост на родителите ѝ, след чиято смърт тя я обитавала сама.

Т. страдала от шизоафективно разстройство. Била лекувана многократно още от 1995 година, стационарно и амбулаторно. Сред изписваните ѝ медикаменти бил и препаратът „Л.“, чието действие било успокоително и подобряващо качеството на живота. Т. приемала и препаратите „Д.“ и „Д.“, които подпомагали основното лечение и облекчавали страничните му ефекти. Въпреки заболяването си жената се справяла в бита без чужда помощ и подкрепа. Нейните роднини - дъщеря ѝ П.П. и брат ѝ Т.Т., били информирани за състоянието ѝ, но нямали отношение нито към водения от нея начин на живот, нито към провежданото лечение. Св. П.П. живеела с детето си във великотърновско село и общувала с майка си предимно по телефона, а св. Т.Т., който живеел в гр. Д., посещавал сестра си веднъж седмично. Той бил привикнал към десетилетното ѝ заболяване и не се интересувал от прилаганата терапия.

След няколко срещи между П. и Т. двамата постигнали съгласие да съжителстват в горепосоченото жилище. Т. предоставила на подсъдимия ключ, както и достъп до всички ползвани от нея части на сградата и двора.

Не след дълго той отново заминал за Германия, където работил до края на месец март 2020 година. Когато се върнал в България, отседнал в жилището на Т., която към този момент отсъствала. От съседи разбрал, че е на лечение в Ц. заради шизофрения.

На 16.04.2020г. Т. била изписана от болничното заведение и се прибрала у дома. От този момент тя и подс. П. заживели заедно в къщата, като отношенията им включвали и кратко интимно общуване. Разбрал вече за болестта на Т., П. следял дали тя приема редовно лекарствата си, придружавал я при посещения при лекари и лично купувал медикаментите. Често обаче се ядосвал от странностите в поведението на Т., дължащи се на здравословния ѝ проблем - детинското ѝ поведение, внезапните ѝ събуждания нощем, страничните ефекти от терапията като замайване, сънливост,

отпуснатост, вземането от неговите пари и цигари. И повишавал тон, проявявал грубост, заплашвал я. Освен това ѝ поставял битови задачи и държал да ги изпълнява - да почиства тревата на двора, да го засажда, да се грижи за посевите. Неумението на Т. да се справи с възложеното ѝ пораждали у него нетърпимост, която той изразявал чрез грубост и обиди, на които съжителката отвръщала най-често с мълчание. По време на съвместния им живот Т. отслабнала видимо и станала необщителна.

Създаденото от Т. и П. общо домакинство се финансирало съвместно от пенсията, която получавала жената, и от доходите, които подсъдимият осигурявал от временната си заетост в строителството. П. намирал трудови ангажменти със съдействието на св. С.Ц., с когото се запознал, когато през 2015 г. пристигнал в гр. Д.. Често обаче напускал осигуряваните му от св. Ц. строителни обекти. Причината за това била ежедневната употреба на алкохол. П. започвал да пие от сутринта и нерядко бил пиан още от обяд. Употребявал предимно домашно приготвена ракия, в количество от около 400-500 грама на ден.

В края на месец май 2020г. Т. наранила лявата си подбедрица вследствие падане от стълбите на втория етаж. Провежданото в домашни условия самолечение не дало резултат и затова на 30.05.2020 г. тя била приета в МБАЛ-Д.. Там била подложена на операция и на 05.06.2020 г. била изписана (вж. епикриза на л.244 от ДП). Раната обаче не била заздравяла и се възприемала от околните след премахването на превръзката. Това наложило продължаване на домашната терапия с външно прилагани противовъзпалителни средства.

На 26.06.2020 г. П. работил на строителен обект, от който се прибрал около 14,00 часа. Т. се намирала в своето типично състояние. Веднага след прибирането си съжителят ѝ започнал да пие ракия. Първо консумирал остатък в шишето от предишната вечер (около 100 грама), а след това наченал новозакупена бутилка, съдържаща около 500 мл. ракия. Междувременно няколко пъти излизал извън жилището – ходил до магазин за строителни материали, а после и до супермаркет, от където закупил наденици, които възнамерявал да изпече на барбекюто на двора. За целта нацепил тънки дърва.

Т. уведомила П., че около 19,00 часа ще се обади дъщеря ѝ и помолила разговорът да бъде проведен чрез неговия телефон, който поддържал интернет-връзка. П. обещал, че ще изпълни молбата ѝ и отново излязъл от жилището. Минал покрай къщата на св. С.Ц. на съседната улица. На свидетеля направил впечатление алкохолното му опиянение. Между двамата бил проведен кратък разговор, а в края на срещата Ц. предложил на П. част от зеленчуците, които набрал.

После подсъдимият се прибрал и предоставил телефонния си апарат, марка «Л.», за планирания разговор с дъщерята на Т.. Разговорът се състоял чрез видеовръзка на приложението «В.». В 19.36 часа Т. се свързала със св. П.. Двете контактували съвсем кратко. Майката споделила, че не се чувства добре и обещала, че ще посети лекар, а дъщерята забелязала, че освен отслабнала, е и доста умислена и странна, различна от преди. След това разговорът бил продължен от П.. Той споделил със св. П., че е спрял лекарствата на Т., тъй като я замайвали и я правели неадекватна. Поради начина, по който П. разговарял - често променял темата, затруднявал се в речта, обявил, че обича да пие ракия, П. преценила, че е пиан. Разговорът приключил в 20.14 часа.

Подобно било убеждението и на св. Д.Т., който живеел в съседната къща. По време и след видео-разговора последният бил в собствения си двор и също приготвял вечеря на барбекю. По едно време П. се приближил към него и показал снимки на внука на съжителката си, на които св. Т. не обърнал особено внимание.

По-късно и св. Т. разговаряла с него, като поискала съдействието му за изпичане на надениците на барбекюто, възложено ѝ от подсъдимия, който бил отишъл да си купи тютюн. Св. Т. ѝ отказал, тъй като бил зает със собствената си вечеря.

Когато малко преди 21.00 часа П. се върнал, заварил Т. на леглото в приземната стая на жилището, в която двамата обикновено пребивавали. Стаята била обзаведена още с мивка, готварска печка, телевизор.

Още с пристигането си подсъдимият продължил да пие ракия. В един момент запитал Т. къде е месото. Тя отвърнала, че трябва сам да го намери. П. взел надениците отвън, а когато ги поставил в чиния, преценил, че са прегорени (вж. л. 41 от фотоалбума). Това силно го ядосало. На отправените към Т. упреци за неумението ѝ да се справи с възложената задача, тя репликирала да си гледа работата. Репликата ѝ допълнително разгневил П., който воден от натрупаното напрежение от странностите на съжителката си, започнал да я упреква и за стърчащи в стаята кабели, и за счупен леген под мивката. Св. Т. останала безразлична към отправените ѝ забележки и свързаните с тях въпроси, което не туширало, а напротив – засилило негативните емоции на подсъдимия. Под влиянието на алкохола задръжките му отпаднали, приближил се към седящата на леглото Т., и я заудрял. В един момент отишъл до прозореца над мивката и взел от перваза му оставения преди дни от св. Т.Т. /братът на Т./ раздвижен френски ключ, марка „*“ (вж. фотоалбума на л. 197 и сл.ДП). С ключа, тежащ 474 грама, ѝ нанесъл множество удари. Първоначално засягал долните и горните крайници, като защитните действия на жената - вдигане на ръце и крака, не го мотивирали да преустанови действията си. Удрял и части от тялото, които вече бил поразил, в резултат на което раните се наслагвали, а това причинявало разкъсване и размачкване на подкожните тъкани и образуване на травматични джобове. При голяма част от ударите П. замахвал с изключителна сила. Нараняванията принудили Т. да легне на леглото. Подсъдимият не спрял агресията. Битата се обръщала ту с лице, ту с гръб към нападателя си, а той удрял безразборно всяка страна от тялото ѝ, която се оказвала срещу него. Т. се опитвала да се предпази с ръце, в резултат на което получила наранявания и по китките. Ритала и с крака, при което били поразени предните части на ходилата, а задната им /ходовата повърхност/, както и седалището ѝ били засегнати след обръщането ѝ по корем. Силен удар подсъдимият нанесъл и върху лявата подбедрица на Т., макар да знаел за наличната в тази област рана. Този удар довел до счупване на костта и обилно кръвотечение от увреденият тъкан.

Освен към крайниците, подсъдимият насочил ударите с ключа и към корема и към гръдния кош на съжителката си, което наред с кръвонасядания в подкожните меки тъкани и мускулатура довело до счупване на три от ребрата - вляво трето по лопатковата линия и осмо и девето по мишничната линия.

Битата била в ясно съзнание и възприемала случващото се, тъй като областта на главата не била увредена и липсвали функционални затруднения на мозъчната дейност. Нараняванията по дланите и ходилата предизвикали особено силни и продължителни болки у жертвата и в момента на нанасянето на травмите, и след това – когато се образували хематоми и травматични отоци на тъканите.

Концентрацията на ударите в областта на крайниците /долни и горни/ причинили разкъсно-контузни рани, масивни множествени подкожни кръвонасядания и подкожни травматични джобове.

В един момент Т. прекратила съпротивата си. Възприемайки видимо тежкото ѝ състояние, подсъдимият също преустановил ударите. Опитал се да ѝ даде вода, която неумело поставил с ръка в устата ѝ.

Междувременно голяма част от циркулиращата кръв се била насочила към

отделените подкожия, концентрирала се в хематомите и предизвикала остра къвозагубна анемия, която ведно с изпитаните изключително силни и продължителни болки довела до травматичен шок. Минути след оформяне на въпросния шок настъпила смъртта като негова непосредствена причина.

П. осъзнал, че съжителката му е издъхнала и след кратък размисъл решил да заличи следите от действията си. Измил откритите части от тялото ѝ, забърсал го с хавлиени кърпи (розова и синя на цвят), а след това премахнал окървавените завивки (калъф за одеяло с червени и сини на цвят напречни ленти, бял на цвят чаршаф и калъф за възглавница, шарен на цвят – вж. фотоалбума на л. 202 и сл. ДП) и ги събрал несгънати в края на леглото. Измил кръвта и от пода, а също и от френския ключ, който оставил на перваза на южния прозорец в стаята.

Било станало 22.14 часа, когато П. позвънил от собствения си телефонен апарат „Л.“ с абонаментен номер *** на спешен номер 112 и поискал да бъде изпратена линейка. В хода на продължилия 2.54 минути разговор с диспечера на „Национална система 112“ той твърдял, че Т., която била психично болна, вероятно била „паднала“ и се била „начупила“, че била „цялата синя“, а той не знаел „какво е правила“. Много пъти отбелязал, че мисли, че е умряла.

На местопроизшествието бил изпратен екип на ЦСМП-Д., който П. посрещнал на входната врата. Завел доктора – св. Е.К. – до безжизненото тяло на Т.. При прегледа св. К. констатирала смъртта. Макар около тялото ѝ да имало едва забележими единични капки кръв, заради травмите по нея лекарката се усъмнила, че е била обект на насилие. Огледала обстановката и забелязала и размазаната по пода кръв, и неестествената поза на мъртвото тяло. И лично се обадила на оперативния дежурен при РУ - Д. с молба за изпращане на полицейски екип. Чакайки на място пристигането му, свидетелката забелязала, че П. е спокоен.

Скоро след позвъняването пристигнали полицейските служители св. Р.Д.П. и Л.Д.. Те видели травмите по тялото на пострадалата и също като доктора възприели признаците на алкохолно опиване на П.. Разговаряли с него. Той им казал, че не е бил в къщата по време на настъпване на смъртта на Т.. Твърдял, че около 20.00 часа отишъл до магазина, за да си купи тютюн и след като се върнал, видял починалата на леглото. Тази версия поддържал и пред пристигналия по-късно на мястото полицейски служител св. М.Т..

Местопроизшествието било посетено и от полицейския служител Д.С., който в 01.08ч. на 27.06.20 г. изследвал П. с „Алкотест „Д.“. Уредът отчел 1.59 промила алкохол в кръвта му. По-късно подсъдимият дал и кръв за лабораторно изследване, а също урина. Според протокола за химическа експертиза концентрацията на алкохол в кръвния материал е била 1.40 промила (вж. л. 141 ДП). Според химикотоксикологичната експертиза в кръвта и урината на П. не била установена концентрация на наркотични вещества (вж. л. 164 ДП)

Допълнителната СМЕ, назначена от ХОС в хода на съдебното следствие, е разгледала въпроса за нивото на приблизителната алкохолна концентрация в кръвта на подсъдимия към инкриминирания момент - около 21,00 часа на 26.06.2020 г. (вж. л. 158 и сл. СП) Експертът д-р Е. е използвал два метода, различието между които се състои в базисните данни – (1) установеното количество на консумираната напитка; (2) показанията на техническия уред, с който след деянието бил тестван подсъдимият. Така в първия случай експертът е приел (най-вече въз основа на обясненията на подсъдимия за изпити 600 мл ракия), че вероятната концентрация към посочения момент е била около 3,38 промила, а във втория (ползвайки показанията на техническото средство и ретроспективния способ при елиминация от 0,15 промила на

час) – 2,19 промила. Въззивният съд споделя мнението на първата инстанция, че за правдопободен трябва да се приеме резултатът, получен по втория метод, тъй като е базиран на събрани по технически път данни. В подобен смисъл е и изказаното становище от страна на експерта в с.з.

Според протокола за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта на пострадалата, изчислената концентрация е била 0.40 промила (вж. л. 158 ДП).

На 16.07.2020г. П. доброволно е предоставил образци за сравнително изследване, а именно епителни клетки от вътрешната страна на бузата, иззети с тампон. Според ДНК-експертизата, приложена на л. 173 и сл. ДП, не е установен идентичен материал в поднокътното съдържание на дясната и лявата ръка на пострадалата (иззето при извършената на 27.06.2020г. аутопсия).

Съдебномедицинска експертиза, възложена на д-р Е., е изследвала и наличието на наранявания по тялото на подсъдимия (вж. л. 83 от ДП). И е заключила, че по тялото, главата и крайниците му се установява само едно травматично увреждане, а именно разкъсно-контузна рана с намираща се в нея дървена треска по гърба на трети пръст на дясната ръка. При устните разяснения в първоинстанционно с.з. експертът е повторил, че наранявания в други телесни области нито са открити при извършения преглед, нито са били съобщени от самия П.. Що се отнася до раната от треска в пръста на дясната ръка, не е отхвърлил възможността да е получена при несръчно боравене с дървен предмет.

Предмет на СМЕ на труп, изготвена от д-р Е., са били констатираните увреждания по тялото на починалата Т. (вж. л. 91 от ДП). При извършения външен и вътрешен оглед на трупа експертът е установил следното състояние: в основата на носа вляво от средната линия се различавало безформено охлузване с подлежаща червено кафява повърхност и диаметър 5 мм.; над външния край на лявата вежда – две безформени охлузвания с размери по 2-3 мм; във външния край на лявата ключица – безформено охлузване с подлежаща червено кафява повърхност и диаметър 5 мм; в дясната половина на гърдите, в областта на гръдното зърно – безформено разлято кръвонасядане с бледо морав цвят и диаметър 5 см; по лявата странична повърхност на гръдния кош, по задната мишнична линия и на нивото на 7-8 ребро било констатирано кръвонасядане с очертана правоъгълна форма с морав цвят, бледа среда и размери 4/2 см; от това кръвонасядане назад почти хоризонтално се наблюдавало кръвонасядане с продълговата форма, двоен контур с морав цвят и размери 8/2 см, като двете кръвонасядания оформили фигура, представляваща отпечатък на релефа на предмет със специфична форма; по лявата странична повърхност на гръдния кош, по предната мишнична линия и на нивото на 9-10 ребра личало кръвонасядане с очертана правоъгълна форма с морав цвят, бледа среда и размери 4/2 см, /контурът, очертаващ кръвонасядането, бил с ширина 5 мм и се разполага косо от горе надолу/; по лявата задно странична повърхност на гръдния кош, на нивото на задната ребрена дъга било установено хоризонтално разположено продълговато двойно контурирано кръвонасядане с морав цвят и размери 12/2,5 см.; били намерени кръвонасядания на подкожната тъкан и мускулите на гръдната стена под описаните по-горе кръвонасядания; в горната част на корема под ребрения ъгъл било налице безформено охлузване с подлежаща червена повърхност и размери 3/1 см.; под страничния гребен на лявата хълбочна кост и успоредно се констатирало продълговато кръвонасядане с морав цвят и размери 10/3 см.; в дясната хълбочна област – безформено кръвонасядане с морав цвят на площ 5/3 см.; по външната повърхност на дясното рамо – плитка рана с подлежащо червено дъно, неравни ръбове, линейна форма и дължина 1 см; около раната имало кръвонаседната кожа с морав цвят и диаметър 6 см.; външната

повърхност на дясната ръка и страничните ѝ повърхности били тотално кръвонаседнати с наситено морав вят, като кръвонасядането в горната си част започвало от границата между горна и средна трета на мишницата и надолу се разпростирило тотално върху гърба на дланта и пръстите, които допълнително били отекли; плантарната повърхност на дланта била тотално мораво кръвонаседната; в областта на мишницата описаното кръвонасядане преминавало и по предната повърхност на протежение 12 см.; по воларната повърхност на дясната предмишница кръвонасядането преливало и отпред в средната и долна трета на предмишницата на протежения 10 см.; задната повърхност на дясната предмишницата също била тотално кръвонаседната с морав цвят по цялото ѝ протежение; по горната повърхност на лявото рамо, зад линията на пагона, се намирало охлузване с подлежаща червено кафява повърхност; под него и на 3 см, в областта на гребена на лявата лопатка, било оформено друго охлузване със същия вид, с продълговата форма и размери 10/4 мм.; във външния край на лявата ключица – продълговато охлузване с подлежаща повърхност и дължина 3 см.; към вътрешния край на същата ключица е констатирано безформено охлузване с размери 10/5 мм.; лявата ръка от рамото до върха на пръстите са били тотално кръвонаседната с петнист, на места наситено морав цвят; на фона на това тотално кръвонасядане са били очертани фигури от по-тъмни кръвонасядания, оформящи неправилни елипси с двойни контури, с размери средно 5/3 см.; по цялото протежение на ръката по задната (външната) повърхност се различавали не по-малко от 6 на брой такива фигури; в горната част на лявата мишница, по външната ѝ повърхност, се констатирала фигура, съставена от група линейни дълбоки охлузвания, успоредни по двойки с кръвонасядане между и около тях, формиращи позитивен отпечатък от предмет със специфична форма; дланта и пръстите на лявата ръка били тотално кръвонаседнати и отекли; в основата на първата фаланга на втори пръст на лявата ръка рана имало рана с форма на цепка, с неравни ръбове и дължина 1 см.; рана със същия вид и размер се констатирала в основата на първата фаланга на трети пръст на същата ръка в свивката с четвърти пръст; била констатирана изкълчена става между първата фаланга на трети пръст на лявата ръка и междинната кост на дланта; вляво от гребена на хълбочната кост и надолу до свивката на коляното имало подкожен хематом, петнист с нехомогенно покритие и морав цвят, който обхващал цялата повърхност на лявото седалище, областта на трохантера и цялата задна външно-странична и вътрешно- странична повърхност на бедрото; в областта на трохантера личали група от неуспоредни драскотини с подлежаща червена повърхност и размери от 1 -2 до 4-5 см.; по предната повърхност на лявата подбедрица, под капачето на коляното имало разлято, безформено кръвонасядане с петнист морав цвят и размери 8/6 см.; по предната повърхност на лявата подбедрица, по хода на големия пищял била констатирана рана с неравни, разкъсани ръбове и размери 15/4 см., а в дъното на раната – частично счупване на ръба на пищяла; по цялата обиколка на лявата подбедрица били разпръснати безформени разнокалибрени кръвонасядания с морав цвят и драскотини с червени повърхности; по лявото ходило имало подкожни кръвонасядания, такива имало и по вътрешната повърхностност на глезена с отекли и тотално кръвонаседнати пръсти; в дясната област на седалището, свивката под него и горната задна повърхност на бедрото била установена безформено кръвонаседната кожа с продължение и надолу по външната страна на бедрото; по предната повърхност на дясното бедро в долната му част и в областта на коляното и под него имало разлято безформено кръвонасядане с морав цвят и размери 10/8 см; дясното ходило било с подкожно кръвонасядане по цялата вътрешна странична повърхност; по предната повърхност на дясната подбедрица, в горната ѝ част, били изброени четири на брой една под друга рани с неравни и разкъсани ръбове; по цялата предна и страничните повърхности на дясната подбедрица били разпръснати безформени петнисти морави

кръвонасядания и единични драскотини с червени повърхности; кръвонасядания имало по плантарните повърхности на двете ходила; кръвонасядане с диаметър около 3 см било намерено в задната част на дясната теменна област; трето ребро било счупено по лопатковата линия с кръвонасядане в мястото на счупването; било констатирано счупване с кръвонасядане на 8 и 9 ребра по мишничната линия, както и калуси от стари счупвания на ребра.

След направени разрези на меките тъкани по гърба, седалището и крайниците били установени травматичен джоб под кожата по протежение на лявото бедро отзад; подкожни травматични джобове на двете предмишници; подкожни кръвонасядания в областта на лопатките и седалището.

Експертът е констатирал общо обезкървяване на трупа, оток на мозъка и белите дробове и остри циркулаторни разстройства.

Според д-р Е. причината за смъртта на Д. Т. била травматичен шок, възникнал в резултат на множество травми от твърд тѣп предмет в областта на тялото и крайниците, причинили изключително силни и продължителни болки, и на острата кръвозагубна анемия след оформяне на масивните подкожни кръвонасядания, травматични джобове, както и разкъсно-контузни рани. Смъртта е настъпвала в продължение на минути в условията на силни болки и страдания. Била е в пряка причинно-следствена връзка с установените травматични увреждания.

Според вещото лице ударите са били десетки (без да може да се уточни броят им), като в областта на крайниците и седалището те са се наслагвали, разкъсвайки и размачквайки подкожните тъкани, вследствие на което са се образували травматични джобове. Много от тях попаднали в областта на дланите и ходилата и именно затова болките били особено силни, и то както в момента на нанасяне на ударите, така и след вторично образуваните хематоми и настъпилия травматичен оток на тъканите. При голяма част от ударите била използвана изключителна сила, особено показателни за което били травмите в областта на ръцете и краката. Част от уврежданията вероятно били ефект от защитната реакция на жертвата - раните по дланите и пръстите на ръцете, изкълчената става между фалангата и междинната кост на дланта на лявата ръка. В устния си доклад експертът е потвърдил тези свои констатации и изводи, като е наблегнал, че по-голямата част от травмите са били в областта на крайниците - ръцете и краката, а значително по-малка част от тях – в други телесни зони (лявата странична част на гръдната клетка, където били счупени три ребра, около дясното гръдно зърно, където било констатирано кръвонасядане и в горната част на корема, където също било констатирано кръвонасядане).

Главата на жертвата не е била смъртоносно поразена – по нея се откривали само три порезни наранявания (в областта на носа, веждата и тила), които нямали отношение към смъртта. На тази база, както и заради защитните по характера си наранявания, експертът е оформил извода, че по време на нанасянето на ударите жертвата е била в съзнание – била е в състояние да оказва съпротива и да променя позицията на тялото си. Свидетелството за последното бил и фактът, че поразени зони се откривали както в предната част на торса, така и на гърба, седалището, задните части на бедрата и ходилата. Относно нараняванията в задната част вещото лице е изказало предположение за относително пасивно поведение на жертвата по време на причинителите ги удари.

Експертизата не е открила причинна връзка между нараняването в предната част на лявата подбедрица и леталния изход, тъй като се касаело за разкъсно-контузна рана и счупване на пищяла, недопринесли за основното функционално нарушение, причинило смъртта - загубата на циркулираща кръв и травматичния шок от силните и

продължителни болки.

Изразено в хода на устните разяснения на съдебния лекар д-р Е. съмнение относно нивото на сетивните възприятия за болка на фона на прилаганата от жертвата психотропна терапия е наложило назначаване на комплексна психиатрична и психологическа експертиза в хода на съдебното производство (вж. л. 246 и сл. от първоинст. дело) Становището на изготвилите заключението психиатър д-р Д. и клиничен психолог А.Д. е, че приеманите от Т. медикаменти „Л.“, „Д.“ и „Д.“ не повлияват периферната нервна система и чувствителността към болката. Техните странични ефекти се изразяват в отпадналост, сънливост, вялост, напълняване, като проявата им е индивидуална - според предписаната доза и способността за адаптация на организма към химическия продукт. Съчетанието на тези медикаменти с алкохол потенцира тяхното действие /а и това на самия алкохол/, но качествените изменения настъпват при високи дози на лекарството и значително количество на приетия алкохол, каквато комбинация в случая не се установявала.

По-нататък вещите лица са посочили, че медикаментите не само не влияят върху усещането за болка, но и не се отразяват върху координацията на движенията, нито предизвикват падания или залитания.

Пояснили са, че затрудненията в бита на болната били обичайни за заболяването, протичащо с нарушения на възприятията, мисленето и емоционално-волевата сфера, включително със спад на енергийния потенциал.

В хода на досъдебното производство е била назначена допълнителна съдебномедицинска експертиза за конкретизиране момента, в който е настъпила смъртта на Д. Т. (вж. л. 125 ДП) Според писменото заключение на д-р Е. смъртта е настъпила около 20.00 часа на 26.06.2020г. с вероятно отклонение от 30-40 минути, като изводите са базирани на измерената от присъствалия на огледа съдебен лекар температура на трупа, стайната температура на помещението, в което той се е намирал, и направените изчисления според използваната от експерта формула, цитирана в доклада му. В същия доклад е изразено и мнението, че при установената загуба на кръв и манифестираната картина на травматичен шок не било сигурно дали оказването на медицинска помощ би предотвратило смъртта на пострадалата.

Изготвената на първата процесуална фаза комплексна съдебномедицинска и трасологична експертиза, авторство на д-р Е. и трасолога инж. Г., е съпоставила откритите при огледа на трупа характерни отпечатащи върху тялото на жертвата с приобщения като веществено доказателство предмет - раздвижен /френски/ ключ марка „* “. Според приложеното на л. 129 и сл. ДП заключение, в което характеристиките на предмета са подробно описани (твърд предмет с метална предна работна част и дръжка от изкуствен материал, с тегло 474 грама), и устните разяснения на вещите лица част от оставените рисунъци върху трупа имат форма, наподобяваща формата на предната (работна) част на въпросния инструмент. Най-ясно тези следи са изобразени по двете предмишници, лявата мишница, по гръдния кош в лявата му половина. Вещите лица не изключват възможността и нестатичните следи, които по съществото си са безформени и с разлети очертания, да са отражения от ударите, нанесени с него.

Изготвената в хода на първоинстанционното производство комплексната психиатрична и психологическа експертиза (вж. л. 246 и сл. СП) е установила, че П. не страда от психично заболяване, а от дългогодишна и системна злоупотреба с алкохол, за която не бил клинично диагностициран. Злоупотреба не била довела до качествени нарушения на психичните му функции, като вещите лица не открили психотични и невротични симптоми, характерни за алкохолната зависимост (абстинентен синдром).

Към момента на самото деяние подсъдимият се намирал в състояние на обикновено алкохолно опиване /средна степен/, при което качеството на психичните му сфери и волева активност не били засегнати - мисленето било правилно, логично и неболестно, без халюцинаторни и илюзорни изживявания, без сетивни измами, които патологично да мотивират действията. По време на деянието П. действал съобразно особеностите на личността си, като е извършвал преценка на конкретната ситуация

Изследването на психологическия му профил е довел до констатация за неспособност за адаптация към социалната среда и затруднения в установяването на трайни социални контакти. Според вещите лица той поддържал повърхностно и формално социално общуване. За него били характерни занижен праг на емоционален и поведенчески самоконтрол, склонност към импулсивност, спонтанност, лесна раздразнимост, конфликтно-агресивна готовност и враждебност. В общуването си с по-слабите бил склонен към доминиране, без подбор на ефективни и зрели поведенчески механизми, с преобладаващ стремеж за налагане на собственото мнение, интереси и потребности, изяви на фона на обща лабилност, неустойчивост и незряла личностна структура. Авторите на експертизата лица са наблюдавали стремеж към прехвърляне на отговорността върху другите, склонност към асоциални действия, липса на рационални подходи на база минал опит и са заключили, че П. проявявал цялостна емоционална и поведенческа незрялост, с присъщи незрели защитни механизми както в опростени, така и в сложни ситуации.

При устната защита на експертизата вещите лица са разяснили конкретните основания, заради които са изключили болестния терен като възможен провокиращ фактор за действията на експертирания в инкриминирания момент. Отбелязали са, че самото токсично повлияване на мозъчната дейност от приетия алкохол е изключило развитието на физиологичния афект, а характерът на последвалото деяние поведение - подредено, логично, адекватно - допълнително потвърждавал отсъствието на нарушения в мисловната и волевата функции. Относно поддържаната от подсъдимия загуба на спомен за онази част от инкриминираните събития, която включвала собствената му дейност (нанасянето на ударите и използваното средство) мнението на експертите е, че са касае за изцяло „защитна“, не и токсична амнезия, свидетелство за каквато били запазеният спомен за фактите, предшестващи и следващи извършеното, както и липсата на симптоматика за дифузно увреждане на мозъчната дейност.

Според крайния експертен извод към инкриминирания момент подсъдимият е осъзнавал характера на действията си и е бил в състояние да ги ръководи, като употребеният алкохол е улеснил обичайното за личността му поведение и е спомогнал за лесното преодоляване на задръжките.

**

Според ПАС изведените фактически констатации са резултат от професионално издържан и добросъвестен доказателствен анализ. Не се констатира изопачаване или превратно интерпретиране на съдържанието на доказателствени източници, нито позоваването на данни, които нямат характеристиката на доказателства.

Съдът от първата инстанция е изпълнил точно задължението си да вземе всички мерки за изясняване на обективната истина. Разпитал е всички лица, които имат информация за инкриминираното събитие, изискал е от авторите на експертизите подробни разяснения, извършил е детайлна проверка и на писмените доказателствени материали, използвал е възможностите по чл. 279 и чл. 281 НПК за приобщаване твърденията на очевидците, депозирани при различните им разпити в хода на наказателното производство.

Окръжният съд е бил прав да се довери на цитираните по-горе експертизи, след като изводите им са аргументирани разбираемо, защитени са успешно в съдебно заседание, а и са авторство на авторитети в изследваните области.

Като безспорни се открояват следните факти: продължителността и мястото на съжителстването между деец и жертва; техните отношения със съсед и роднини, психичното заболяване на починалата Т. и свързаните с него детински и необмислени прояви, довели до затруднения в бита и нагнетили напрежение у нейния партньор; провежданото ѝ лечение, причинило странични ефекти като загуба на енергия, отнесеност и моменти на обърканост; непосредствено предхождащото убийството лечение на рана на лявата ѝ подбедрица; дългогодишната алкохолна злоупотреба на П. и опиянението му вследствие употреба на ракия след прибирането му от работа на инкр. дата; времето и мястото на настъпването на смъртта; предхождащият смъртта контакт на подсъдимия със съседа и с дъщерята на Т.; контакта на последната със споменатия съсед (молба за помощ за изпичане на надениците на барбекюто в двора и отказ от негова страна); призоваването на помощ на тел. 112 от страна на подсъдимия и следващите събития – пристигането на екип на БП и полицейски екип и проведените разговори с подсъдимия.

Между разказите на описалите изброените събития свидетели се наблюдават частични и несъществени противоречия, правилно маркирани и анализирани в мотивите на проверяваната присъда. ПАС споделя разсъжденията на първия съд по тези пунктове от фактическата обстановка и намира за ненужно да ги преповтаря.

Страните не спорят и относно авторството на ударите, и относно нанасянето им с раздвижен /френски/ ключ. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че досъдебното признание на подсъдимия за удари с въпросния ключ е детайлно и уверено, а признанието му в хода на първоинстанционното следствие – колебливо, но все пак недвусмислено и ясно. При своя съдебен разпит подс. П. е бил лаконичен, без да отрича насилие над жертвата – „Спомням си, че уж с шамари съм я удрял. В един даден момент вече съм взел и ключа...когато я удрых, тя се намираше на леглото... мисля, че по краката я удрых, по тялото нямам спомен...само си вдигаше краката и свиваше ръцете...след като спрях, чух я, че изхърка...“. По-нататък е обяснил как ключът е попаднал у него – братът на съжителката му св. Т. го бил донесъл, и къде го бил оставил ден-два по-рано – на перваза на прозореца, откъдето го бил взел. Вижда се, че основната линия на коментираните обяснения не противоречи, напротив – синхронизира с приобщените негови досъдебни твърдения, прочетени в с.з. на основание чл. 279, ал. 2 вр. ал.1, т. 3 и т. 4 НПК. В своя досъдебен разпит П. е посочил редица подробности: „грабнах френския ключ, който беше наблизко от ремонта на мивката и почнах да я налагам по краката и по ръцете, и по тялото“, „като почнах да я налагам, тя беше седнала, ама после легна на леглото“, „тя се вардеше“, „беше ми набрало на Д. и от предни случаи“. Тези подробности се оказват кредитируеми и поради съответствието със заключенията на СМЕ и на комплексната медико-трасологична експертиза. Първата е установила характерни и идентични рисунъци върху части от тялото на жертвата, а след съпоставка на тяхната форма с предната работна част на иззетия ключ втората е констатирала съвпадение с физическите характеристики на този инструмент.

ПАС не вижда посочения от първата инстанция спор относно причиняването на констатираната рана на лявата подбедрица на Т.. Подсъдимият настоява, че тя била ранена преди деянието, но лечението ѝ, вкл. в болница, не дало резултат. Тези негови твърдения правилно са преценени като достоверни, доколкото се явяват подкрепени от останалите доказателства – от сведенията, записани в епикризата

от 05.06.2020 г. (вж. л.244 от ДП), и от показанията на свидетелите Т.М. и П.П.. Съдебният лекар също не е изключил възможността нараняването да датира преди инкриминираното събитие. Бил е категоричен обаче, че върху раната е нанесен удар. В тази връзка е разяснил, че при прегледа лявата подбедрица била установена в състояние на тъканно нарушение, причинено *непосредствено преди* настъпване на смъртта. Споменатото нарушение се изразявало не само в разкъсване на кожата и мускулатурата, но и в счупване на кост. Именно поради това медико-биологичните белези на разисквана рана не били идентични с описаните в епикриза (в който документ не била отразена фрактура). Иначе казано, предварително наранената част от тялото на Т. е била допълнително травмирана посредством удар по инкриминирания начин. Подсъдимият от своя страна изрично не отрича да е засегнал и недоизлекуваната рана чрез някой от признатите от него удари по краката на съжителката си. Пък и на двете процесуални фази е сигурен, че е видял раната ѝ да прокървява в процеса на боя.

ХОС е обсъдил тезата на защитата, че здравословното състояние на Т. преди деянието е допринесло за (несъзнаваната от дееца) смърт и правилно я е отхвърлил. Позовал се е на СМЕ, която не е установила нетипично за възрастта и социалния бит на жертвата органично изменение, и е заключил, че леталният край не е бил обясним с фактори извън травматичните наранявания. По-конкретно, оплакванията на Т. от затруднено дишане при движение, както и няколкото ѝ падания (на които подсъдимият е наблегнал) не са имали каквото и да е отношение към настъпването на нейната смърт.

Споделими са и констатациите относно непосредствено предхождащите смъртта събития.

П. признава употребата на алкохол, уточнява приблизителния час, от който започнал да пие, конкретизира вида и количеството на консумираната алкохолна напитка. Не сочи дали и кога се е почувствал повлиян от поетия концентрат. Представя конкретно, а и хронологично всички свои действия, срещи и разговори преди и след нанасянето на ударите. Личащият във всеки от неговите разкази запазен спомен за детайлите и прецизност при тяхното пресъздаване, ясното възпроизвеждане и на емоциите, които е изпитвал в един или друг момент, и наблюденията на разговарящите с него свидетели С.Ц., П.П., Д.Т. и д-р К. са дали основание на вещите лица от комплексната психиатрична и психологическа експертиза да отхвърлят извънредна емоционална реакция, която да е потенцирала действията и да е повлияла на възможността за възпроизвеждането им. Така че се оказва коректен изводът на първия съд, че подсъдимият не е бил в повлияно от алкохол състояние, което да е пречатвало възприемането на собствените действия от гледна точка на съдържание, насоченост и последици.

По-нататък ХОС е бил прав да приеме за достоверни твърденията на П. относно поръката, която бил дал на пострадалата за изпичане на донесени от него наденици; за яда и „вдигнатия адреналин“, които бил изпитал, когато преценил, че надениците са прегорели; за допълнителната отрицателна емоция от неугледната стайна обстановка - счупен леген и стърчащи кабели.

С основание не е дадена вяра на изложеното при съдебния разпит на подсъдимия твърдение, че след като изразил с думи гнева си, последвала враждебна реакция от страна на Т. – тя го била бутнала, при което той ударил и наранил кръста си в ръба на мивката. Подобно твърдение липсва в неговите досъдебни обяснения и в снетата от съдебния лекар анамнеза, а извършената му СМЕ е констатирала единствено посочената по-горе рана на пръста на дясната ръка. Споделимо е виждането на ХОС, че не става дума за случаен пропуск в досъдебния разказ на П.. Това е така, тъй като този разказ е фактически изчерпателен, логически свързан и

последователен, а и съдържа друга ясно заявена причина за гневната възбуда, кореняща се в поведението на пострадалата – минало и актуално. В последна сметка самият П. е negliжирал значението на твърдяното блъскане – след изслушване на своите досъдебни обяснения (прочетени в с.з.) е отбелязал, че го е възприел не като самостоятелен провокиращ фактор, а в съчетание с цялостното поведение на умъртвената преди и на инкриминираната дата – „то всичко се беше събрало наедно, комплексно беше“.

ХОС е достигнал до коректни изводи и относно следващите побоя събития:

С основание е приел, че жертвата не е била преобличана от дееца. Съдебният лекар е мотивирал мнение, че състоянието на облеклото на Т. било „твърде подредено“ на фона на установената травматична картина и използваното средство за нанасяне на ударите, но тази преценка комуникира единствено с показанията на свидетеля М.Т., който в разговор с подсъдимия бил разбрал (от самия него), че е преоблякъл вече мъртвото тяло. Окървавени дрехи обаче не били намерени и при първоначалния, и при допълнителния оглед на МП. Така че съдът от решаващата инстанция е взел правилното решение да даде вяра на обясненията на П., че не бил сменял дрехите на трупа.

Споделимо е и решението за отхвърляне твърдението на подсъдимия, че е потърсил помощ веднага след като преустановил ударите. Първоначално П. е твърдял, че при обаждането на тел. 112 Т. е била още „читава“. При своя разпит пред първата инстанция напротив – обявил е, че е призовал помощ, след като се уверил в неуспеха на приложеното изкуствено дишане (когато жена му не проявявала вече признаци на живот). Първото твърдение се опровергава от многократните реплики „умряла е“ в записания разговор с оператора на тел. 112. Второто има и експертно опровержение – д-р Е. сочи за най-късен час на смъртта 40 мин. след 20.00 часа, а обаждането на спешния номер се е състояло в 22.30 ч. (вж. протокола за оглед на веществено доказателство (вж. л. 205 ДП). Заслужва да се спомене и това, че д-р К. от отзовалия се екип на БП е била категорична, че е пристигнала на мястото бързо, тъй като адресът се намирал зад сградата, в която се помещавал спешният център. Очевидно е, че избърсването на пода, събирането на окървавения чаршаф, отстраняването на следите от френския ключ и връщането му на перваза на прозореца е нямало как да се изпълнят в промеждутъка от повикването до пристигането на линейката. Пък и св. К. не е забелязала подът да е мокър. Нейното свидетелстване е важно и с възпроизведеното наблюдение върху състоянието на П. – сравнително спокойно, далеч по-различно от демонстрираното пред диспечера на тел. 112; отсъствали признаци на паника, стрес, шок, а също твърдяното от него отчаяно търсене на помощ и изказвана надежда, че съжителката му ще оцелее.

С оглед на всички тези факти ХОС е оформил коректния извод, че П. е осъзнал настъпилата почти веднага след края на ударите смърт на Т. и преди да сигнализира на тел. 112, е извършил серия действия, целящи прикриване на авторството. Към подобна цел били насочени и имитацията на притеснение, демонстрирана пред оператора на тел. 112, и заявеното пред дошлите полицейски служители, че не знае какво се е случило с пострадалата, „докато го е нямало“ (вж. показанията на св. Т. на л. 127 от първоинст. дело и на св. П. на л. 131 от първоинст. дело).

ОТ ПРАВНА СТРАНА

С оглед направените от първата инстанция и споделени от настоящата инстанция фактически изводи е правилно наказателноправното квалифициране на инкриминираните действия на подсъдимия. Изложените от ХОС правни съображения

не се нуждаят от допълване, така че въззивната инстанция само ще обобщи основните моменти от правната проблематика:

Подсъдимият е умъртвил Т., като ѝ е причинил несъвместим с живота травматичен шок вследствие (1) загуба на половината от циркулиращата кръв и (2) изключително силни болки. Сторил е това посредством десетки последователни удари в областта на тялото и крайниците, които са предизвикали масивни подкожни кръвонасядания, хематоми, травматични джобове и разкъсно-контузни рани. Причинените от тези поражения максимално силна обща болка и остра кръвозагубна анемия са оформили споменатия травматичен шок, който мълниеносно е довел до спиране на сърцето. Установената фактология сочи на непрекъснатост на причинно-следствената връзка между нанесените от подсъдимия удари и леталния резултат.

Коректен е и изводът на проверяваната инстанция за деяние при евентуален умисъл. Подс. П. е целял да даде израз на гнева, генериран от нехармоничното съвместно съжителство с жертвата. Искал е да я накаже със силни и продължителни болки, не да я умъртви. Ето защо не е засягал главата, а повечето и по-силните удари е насочвал към крайниците и седалището. Същевременно болшинството удари са нанасяни с изключителна сила посредством половин килограмов метален строителен инструмент, а и са се наслагвали, така че деецът много добре е схващал, че разкъсва и размачква кожата и подкожните тъкани на множество места, от което може да настъпи шокова болка и сериозна кръвозагуба. Няма никакво съмнение, че е имал познание и за възможната смърт като следствие от подобно състояние, и за отсъствието на фактори, които да я препятстват. Що се отнася до волевото му отношение към коментирания допълнителен резултат от побоя, то се е изразявало в безразличие.

ХОС правилно е отхвърлил предложението на защитата за преквалифициране на деянието в непредпазливо по смисъла на чл. 124 от НК, отчитайки липсата на претендираната смесена форма на вина - умисъл за причиняване на телесните повреди и непредпазливост по отношение смъртта. Подс. П. е съзнавал, че нанася с тежък метален предмет удари, които поради своето количество, тежест и наслагване поставят в опасност живота на битата жена. Той е имал ясно оформена представа относно общественоопасния характер на деянието и неговите последици – и сигурните, и възможните, към които се е отнасял с равнодушие. А по повод на няколкократно изказваното от адв. Я. мнение, че свидетелство за двойна форма на вина бил фактът, че ударите били нанасяни по крайниците и седалището (където не се намират жизненоважни органи), ПАС държи да обърне внимание, че удари били нанесени и в корема под ребрения тъгъл, и в областта на гръдния кош, вследствие на което дори били счупени три ребра. Освен това д-р Е. изрично е посочил, че болката от счупването на ребрата е била част от споменатата обща болка, очертала, редом с кръвозагубата, картината на травматичния шок (който в последна сметка е довел до смъртта).

Казано накратко, П. е желал да накаже жертвата; същевременно е предвиждал и не е бил против съставомерния резултат, напротив – съгласявал се е с неговото настъпване. В това именно се изразява обществената укоримост на посегателството – вероятността за причиняване на смъртта на Т. не се е оказала за дееца достатъчен мотив да се въздържи.

Положената от него позитивна активност след преустановяване на ударите – опит да свести жертвата с вода и да ѝ направи изкуствено дишане – не могат да се интерпретират като отказ от престъплението, тъй като са били реализирани в момент, когато причинният процес вече не е можел да бъде спрял. Повикването на Бърза помощ пък не е никакъв опит за спасяване на пострадалата – то не е било своевременно, а предхождано от осъзнаване на настъпилата смъртта и действия по заличаване следите от побоя, както правилно е отбелязала първата инстанция. При това

разговорът с приелия обаждането диспечер съдържал намислена защитна версия (която при разпитите си в хода на наказателното производство самият подсъдим е изоставил), а и както по-горе беше посочено, е *имитирал* притеснение. Доколкото не представлява стремеж за оказване на реална помощ, въпросното обаждане е неизползваемо за обосноваване на поддържаната и пред ПАС защитна теза за непредпазливо престъпление.

Заключението на СМЕ не оставя място за съмнение, че убийството е извършено по особено мъчителен начин за пострадалата. Според неопроверганите експертни изводи Т. е изпитвала максимално силни и продължителни болки както в момента на нанасяне на ударите, така и после – в резултат на образувания травматичен оток на тъканите. Всъщност шоквата обща болка е образувана от болезнени усещания по цялото тяло – д-р Е. е изброил при разпита си пръстите на ръцете, пръстите на краката (в които свършват нервните окончания), местата на счупване на крака ѝ и на три от ребрата ѝ и обхваналите обширна телесна област отлепени тъкани вследствие хематомите. Така че страданието, на което е била подложена, е било не типичното за всяко убийство, както счита адв. Я., а всъщност отчетливо по-различно. Заслужава да се отбележи мнението на д-р Е., който в с.з. от 23.03.22г. е разяснил, че чувството за болка, което идва от подобно травмиране, „изпържва мозъка“. ПзОС правилно е мотивирал приложението на разисквания квалифициращ състав и със заключението на СППЕ, което е отхвърлило възможността приеманите от Т. медикаменти да са повлияли на периферната нервна система и по-конкретно на чувствителността към болка. При въззивните прения защитникът на П. отново обърна внимание върху факта, че жертвата е употребила алкохол, явно незабелязвайки, че психиатърът и психологът са имали предвид установената концентрация в кръвта ѝ от 0.40 промила и с оглед и на това сведение са заключили, че в случая не се установява такова съчетание от високи дози на лекарството и *значително* количество алкохол, което да окаже качествено въздействие върху усещането на Т. за болка. Споделя се и мнението на първия съд, че пресъздаденото от подсъдимия нейно адекватно поведение преди ударите и установените защитни наранявания (свидетелстващи за съпротива) оформят отделен довод срещу идеята за енергиен спад, който да е довел до претендираната намалена сетивност.

Коментираният квалифициращ състав не поставя изискване за продължителност на изпитваните страдания, така че не е основателна тезата на защитата, че не бил осъществен, след като смъртта според експертното мнение била настъпила скоро след приключване на побоя.

Всичко изложено води до извода, че избраната квалификация по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 НК е коректна.

Установените факти изпълват и съдържанието на квалифициращия състав по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК „особена жестокост“. ПАС констатира, че проверяваната инстанция точно е изпълнила указанието в точка 15 от ППВС 2/57 г. на Пленума на ВС. Споделим е изводът, че деянието разкрива подсъдимия като брутален и коравосърдечен човек. Убийството е извършено с особена ярост и отмъстителност, която своя жестока същност деецът е желал да прояви в предприетата „наказателна акция“. При обосновката на този извод първият съд правилно е обърнал внимание на избрания способ за умъртвяване – чрез неспирно, безогледно и ожесточено удряне на жената, с която извършителят е споделял живота си, и на факта, че е засегнал и лявата ѝ подбедрица (на която добре е знаел, че има тежка и болезнена предходна рана), очевидно целийки да предизвика още по-голямо страдание. Вижда се, че за стореното няма човешко оправдание.

Към мотивите на окръжния съд ПАС ще добави, че в съдебната практика

отдавна не съществува спор по въпроса дали този квалифициращ състав е съвместим с евентуалния умисъл – например решение № 60149/ 14 октомври 21г. по н.д. № 681/21г. на ВКС на РБ

Поведението на П. не би могло да се окачестви като афект по смисъла на чл. 118 НК. Подсъдимият, който съгласно изводите на СППЕ е психически здрав мъж, е реагирал с агресия на стимулите, предизвикващи фрустрация, сред които се е открило неумението на жертвата да се справи с поръката му да приготви вечеря. Видно от приетата фактическа обстановка, непосредствено предхождащото нападение поведение на пострадалата не е съдържало тежка обида, клевета или насилие спрямо него или негови близки. Така че раздразнението, в което П. бил изпаднал, не е било оправдано и в този смисъл не е притежавало потенциал да намали степента на обществена опасност на последвалата агресия. Отделен е въпросът, че деянието не е било осъществено на фона на „тунелно мислене“, доколкото е било контролирано и подредено и след преустановяване на ударите, а споменът на дееца за събитията от онази нощ – съхранен дори в подробностите, в какъвто смисъл е заключението на извършената му СППЕ.

Що се отнася до алкохолното опиянение на П., което е било в средна степен, то не е променило качествено мисловните процеси и способността за ръководене на постъпките. Изследвайки разказа на подсъдимия и на контактувалите с него свидетели за събитията от инкриминираното денонощие, вещите лица психиатър и психолог изрично са посочили, че изключват органична мозъчна интоксикация като потенцирал побоя психичен фактор.

В обобщение следва да се каже, че противно на тезата на защитата няма допуснати нарушения при правоприлагането на материалния закон. ПАС намира, че в рамките на приетите фактически положения, при съблюдаване на актуалната законова база и съдебна практика окръжният съд е открил вярната наказателноправна квалификация.

ОТНОСНО НАКАЗАНИЕТО

Възражението на защитата по отношение наложеното наказание 17 години лишаване от свобода не е основателно.

Критериите по чл. 54, ал. 1 НК са приложени точно, като е постигнато съответствието по чл. 35, ал. 3 НК между деяние и наказание, а съответствието и с данните за личността на дееца е направило възможно реализирането на целите по чл. 36 НК. Въпреки някои неблагоприятия в тази част на мотивите ХОС е оценил коректно сумарното смекчаващо-отегчаващо действие на доказаните по делото индивидуализиращи обстоятелства и съответно избраното санкциониране се оказва най-подходящото.

Първият съд основателно е отчетел като обстоятелство със смекчаващи свойства чистото съдебно минало на П. към инкриминирания момент, а също неговата трудова дейност, която представлява общественополезна активност. Бил е прав да отчете като съществен и смекчаващия потенциал на направените и на двете процесуални фази самопризнания, които значително са допринесли за разкриване на обективната истина, а също личащото в самопризнанията искрено разкаяние за стореното. Към изброяването следва да се добави фактът, че подсъдимият всъщност сам се е предал, сигнализирайки на тел. 112 и изчаквайки полицията на местопроизшествието. Тези обстоятелства дават благоприятна прогноза за бъдещото му поведение в обществото.

Проверяваната инстанция е съобщила всички отегчаващите обстоятелства.

Обстоятелство с голяма отегчаваща способност се е явило преизпълнението на признаците „особена жестокост“ и „особено мъчителен за пострадалата начин“ – П. е

проявил свръхмерна агресивна реакция, като е нанесъл на съжителката си безброй ожесточени и ненужно болезнени удари, и то с тежък метален инструмент, като при някои от тях е приложил изключителна сила. Самата тя е била в пълно съзнание, като е схващала безизходността на положението и приближаващата смърт на фона на „изпържващи мозъка“ болки.

Отделно обстоятелство с отегчаваща сила е незначителността на повода за посегателството – неумение на жертвата да му приготви вечеря. Последвалото насилие е било явно непропорционално на въпросния повод и като такава – силно укоримо.

Без съмнение миналите осъждания на подсъдимия за умишлени престъпления от общ характер (някои от които са били ефективно търпени) разкриват отегчаващи свойства, ако и за тях да е настъпила реабилитация по право. ПАС се съгласява с ХОС, че те очертават негативна характеристика на личността му, тъй като показват склонност да накърнява разностранни обществени отношения, защитавани от наказателното право (личността, собствеността, транспорта).

ХОС не е пропуснал да съобрази отегчаващия капацитет на лесната виктимност на пострадалия – Т. е била възрастна жена, дребна и слаба, психически нестабилна, а и със затруднения в дишането, така че е била безпомощна. Поради това, а и в аспекта на съвместното съжителстване на деец и жертва, осъщественото по отношение на нея насилие се е очертавало като особено безскрупулен акт.

Не е споделимо становището на окръжния съд, че опитът за заличаване на следите от престъплението представлява отегчаващо обстоятелство. Подсъдимият няма задължение да съдейства за собственото си разобличение, така че посткриминалните му действия не могат да отегчат наказанието (могат единствено да го смекчат).

Въззивният съд не е съгласен и с решението на проверяваната инстанция да придаде индивидуализиращо значение на алкохолното опиянение на подсъдимия. Ролята на това обстоятелство не може да е смекчаваща, ако и да е улеснило съставомерната агресия посредством снижаване прага на задръжките на дееца. Престъплението не е било планирано, така че е ясно, че П. не се е привел умишлено в опиянение, за да засили своята решимост. Само че не трябва да се изпуска, че е бил със запазена способност да се противопостави на импулса да накаже жертвата за битовите неуредици в съвместния им живот. В тази връзка алкохолното му опиянение е очевидно неутрално обстоятелство – то нито може да снижи, нито да увеличи наказанието.

Оценката на ролята и взаимодействието на изброените обстоятелства води до извода, че извършеното престъпление не е от категорията на разкриващите изключителна тежест по смисъла на чл. 38 и чл. 38а НК. Ето защо окръжният съд е бил прав да се спре на стандартния (типичен) вид наказание – лишаване от свобода. С оглед всичко гореизложено проверяващата инстанция също е на мнение, че оптималният му срок е малко под средата от 17 г. и 6 м., а именно СЕДЕМНАДЕСЕТ ГОДИНИ. За изменение на избрания срок няма законово основание, доколкото нито смекчаващите обстоятелства имат капацитета съществено да надделеят над отегчаващите, нито отегчаващите могат да неутрализират сериозното влияние на смекчаващите (арг. от чл. 54, ал. 2 НК). В тази връзка ПАС счита, че ако и да е записал в мотивите си несъществуващо отегчаващо обстоятелство и несъществуващо смекчаващо обстоятелство, окръжният съд все пак не ги е взел предвид при индивидуализирането на наказателната отговорност. Това е така, след като е успял да избере справедливото наказание – наказанието, което ще допринесе за постигане на целените поправително-превъзпитателен и принудително-възпиращ ефект.

Определеният строг режим на изтърпяване на наказанието е правилният.

Коректно е и приложението на нормата на чл. 59, ал. 1 НК.

Не се налага промяна в произнасянето на окръжния съд относно веществените доказателства.

Законосъобразно, на основание чл. 189, ал. 3 НПК, съдът е осъдил подсъдимия да заплати направените по делото разноски.

При извършената цялостна служебна проверка на обжалваната присъда не беше установено наличие на съществени и неотстраними процесуални нарушения.

Предвид изложеното и на основание чл. чл. 338 вр. 334, т. 6 НПК Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 15/23.06.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 694/2021 г., по описа на Хасковския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____